

Kære unge mennesker, kære forældre, kære årgang 17

Det er med stor- og sikker stolthed i stemmen, at jeg i dag som forstander jer videre til det næste, som venter. I kom, I så, I sejrede, og årgang 17 er i den grad en beskattet årgang, som jeg vil huske, og som jeg bl.a. vil karakterisere som vedholdende, ordentlig og ansvarsfuld.

I har på imponerende vis navigeret i en verdensomspændende pandemi, som har været dagsordenssættende for, hvordan vi har kunnet være sammen. I har forholdt jer til håndsprit, næsepodninger, restriktioner, nedlukninger og zoom for at blive en del af KIES-familien. I har været afventende og tålmodige. I har været ansvarsfulde, og I har passet på hinanden og stedet, og så er I den eneste årgang, som har haft to "første skoledage" med introforløb.

*"Nu kommer fuglene igen
Og lyset vælter pludselig ind
Det kommer gennem alle sprækker
Lyse nætter er tilbage.*

*Nu kommer lydene igen
Og verden vælter pludselig ind
Med parasoller og sandaler
Bølger maler alt i sand*

*Men hjertet ved godt, hvad det ønsker sig
At pynte sig for dig
Du er tilbage, du er hos mig
Du er tilbage, med varme dage
Du er hos mig"*

Følelsen af lys, glæden ved lyde og den tryghed, som Alberte Winding beskriver i sin sang ”Lyse Nætter”, beskriver det, I gav skolen og mig som forstander, da I den 15. marts tjekkede ind på Københavns Idrætsefterskole for anden gang.

Vi var alle forhåbningsfulde, selvom vi vidste, der hvilede et stort ansvar på vores skuldre, for I var nogle af de få 9. og 10. klasses elever, som tidligt kom tilbage i genåbningen. I skulle vise, at unge mennesker er ansvarsfulde, og at samfundssind ikke blot er noget, man udviser, men noget man udøver.

Og kære unge mennesker – I har i den grad overbevist hele personalegruppen, jeres forstander og jeres forældre om, at I kan, I vil, og I gør.

I har ladet jer teste to gange om ugen, I har – næsten – overholdt retningslinjerne for besøg på andre værelser og dermed bidraget til en åben skole og dets værdifulde fællesskab, som i den grad kom til udtryk i går aftes og i nat, hvor I skabte en varm og rar stemning med plads til latter, tårer og tomme blikke ud i luften.

I har givet hinanden plads. I har rummet hinandens forskelligheder, og I er vokset individuelt og sammen. I har fundet hinanden: på kryds af lande og landsdele, med jeres forskelligheder og styrker, og lav som høj.

I tegner et billede af en afrikanske savanne, som har været jeres legeplads. Solen har skinnet og bevirket perioder med tørke. Det har regnet og gjort alt mudret og uklart. Savannen er der dog altid uanset vejrforhold – præcis som venskabsbåndet mellem Simba, Timon og Pumba i fortællingen om Løvernes Konge.

Savannes dyr og mangfoldigheden er repræsenteret i os og stedet her. Vi har bl.a. den høje og slanke giraf, vi har den hurtige gepard, som nedlægger bytter på sin vej, den karismatiske og vitale løve, den godmodige og trolige elefant samt zebraens helt personlige stribemønster.

Dyrene bor side om side – i sol og i regn. De gør det, som I har gjort det sidste år. De udgør savannen. Det senest år har Københavns Idrætsefterskole været jeres savanne. Og heldigvis har der, trods nedlukninger, været plads og tid til at se jer som savannens dyr i udvikling. I har fundet skygge i solskinnet. I har fundet gemmesteder. I har gået i flok, men samtidig har I også kunnet være alene. I har på kryds og tværs givet billedet af Simba, Timon og Pumba, som krydser et mudderhul gående på en træstamme i solnedgangen. På vej mod nye eventyr, på vej ud i livet.

Til tider med bekymringer, oftest med gåpåmod og med Rafikis kloge ord:

“Yes, the past can hurt. But the way I see it, you can either run from it or learn from it.”

Jeg håber, at I tager disse ord med jer videre og vil leve i nuet og lære af vores fejl, som er helt naturlige og uundgåelige i livet.

For det er lige nøjagtigt her, vi bliver klogere og udvikles. Det fortæller karaktererne i skolen intet om. De giver et øjebliksbillede og afspejler en del af den eksamenssituation, som blev bedømt på det givne tidspunkt.

Det er i vores angstfelter, vi bliver klogere, både på os selv og vores omgivelser. Og det er dette, som er med til at give os mod, til at træffe selvstændige beslutninger, til at rejse ud i verdenen og til at møde og omfavne.

Når I bliver spurgt om, hvad I drømmer om, så tænk større end blot uddannelse og karriere. Drømme kan give os forhåbninger, men de bliver aldrig større, end det vi selv tillader. Og kære unge – I er ikke små – så tænk større og længere end hamsterhjulet. For der venter noget godt til alle. Det er ikke altid den lige vej, som er den rette, men det er via alle omvejene, stikvejene og blindvejene, som fører os til det helt rigtige sted. Det sted, som giver jer karakterer – langt væk fra klasseværelset og eksamensbordet. Det er livet!

Tag ud i verden, bliv til noget og vær noget for nogen. Kom tilbage og besøg savannen, og berig landskabet med flere egenskaber og livserfaringer.

I min gallatale fortalte jeg om begrebet ”det at gøre tamt” fra fortællingen om Den Lille Prins.

"For mig er du stadigvæk en lille dreng, som fuldstændig ligner hundredtusindvis af andre små drenge.

Og jeg har ikke brug for dig. Og du har heller ikke brug for mig. For dig er jeg bare en ræv, som ligner hundrede tusind andre ræve. Men hvis du gør mig tam, får vi brug for hinanden. Du bliver noget ganske særligt i verden for mig. Og jeg bliver noget ganske særligt i verden for dig ...

Da tiden nærmede sig, for at han skulle rejse, sagde ræven: åh, jeg kommer til at græde.

Det er din egen skyld, sagde den lille prins. Jeg ville dig ikke noget ondt, men du ville slev have, at jeg skulle gøre dig tam.

Ja selvfølgelig, sagde ræven. Men du kommer til at græde! Sagde den lille prins. Selvfølgelig sagde ræven.

Farvel sagde han. Farvel sagde ræven. Her kommer min hemmelighed. Den er meget enkel: Kun med hjertet ser man godt. Det vigtigste er usynligt for øjnene"

Kære unge mennesker:

"Hvad det er I vil med livet

Det ka' kun I selv forstå

Og I smukke unge mennesker

Gid I længe leve må"

Tusinde tak for I lod mig og jer gøre jer tamme. Tak for I gjorde os og stedet tamt. I har givet mere, end I ved, og det er frotjent, at verdenen og gode ting venter forude. Som jeg har skrevet i jeres efterskolebevis, så:

"Græd ikke fordi det er ovre, men glæd jer til fremtiden og over det vi lærte af hinanden".

"Vi skal være venner for altid, ikke også, Plys?" spurgte Grisling. "Endnu længere end det," svarede Peter Plys.

Tak for dansen, tak for kampene – I har gjort en forskel. I vil blive husket, og I vil altid være min årgang 17!

”Nu kommer fuglene igen

Og lyset vælter pludselig ind

Det kommer gennem alle sprækker

Lyse nætter er tilbage”.